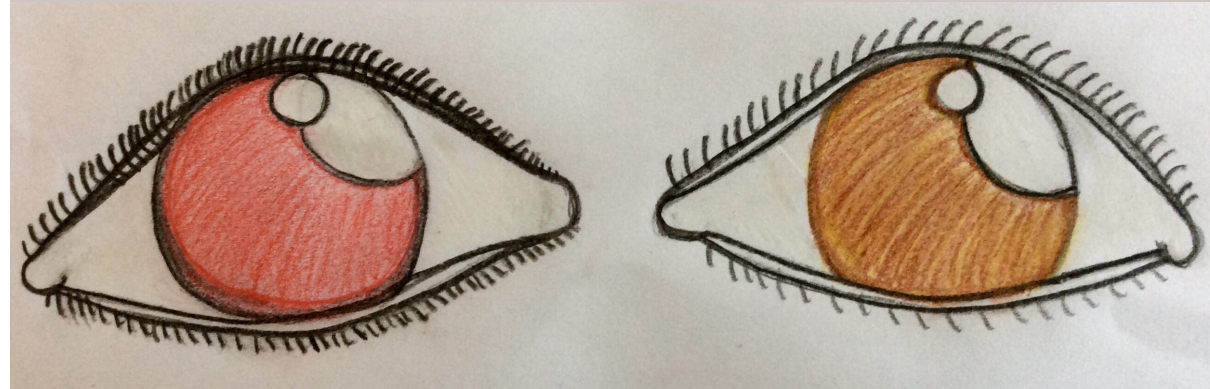

Vänner för alltid

Av: Iris Fosseus

Jag rusar så snabbt fram genom skogen att det känns som om jag flyger. Den stora leoparden löper fram bakom mig, knappar in på mig. Bit för bit.

Jag hoppar vigt upp mot ett träd, tar spjörn mot det och skjuter iväg ungefär tre meter upp till en av grenarna på det stora trädet mitt emot. Men den jättelika leoparden är inte sen att följa efter. Jag klänger och hoppar runt i träden men leoparden följer mig som en magnet.

Plötsligt tar den stora katten ett hopp rakt ut i luften. Först tror jag att den kommer att störta mot marken och ler ett triumferande leende, men sedan märker jag att den är på väg mot *mig*. Jag försöker att hoppa undan men hinner inte och plötsligt känner jag en hård stöt i sidan och upptäcker att leoparden har stött sina tallriks stora tassar i min midja och jag byter riktning. Jag faller, framstupa ner mot den hårda marken.

* * *

Jag kommer närmre och närmre marken. Men jag tar smidigt fram händerna och lyckas ta emot och sätta mig upp i hukande ställning innan jag slår i marken.

Jag ser den stora leoparden, sakta gå runt mig, cirkla närmre och närmre. Tillslut går den ända fram till mig, så att våra ansikten bara är en decimeter ifrån varandra, och innan jag hinner röra en muskel så slickar den mig i ansiktet med sin stora rosa-aktiga, sträva tunga.

- Aah sluta Lowa, stönar jag och föser så mjukt jag kan, bort hennes stora huvud. Hela mitt ansikte är nerkladdat och droppar av saliv, jag drar tröjarmen några gånger fram och tillbaka över ansiktet och försöker torka bort lite av leopardslemmet. Det fungerar inte jätte bra så tillslut ger jag upp.

Det är konstigt, alla säger hela tiden att vampyrer och leoparder inte kan vara vänner. Att de är naturliga fiender med varandra. Men jag har aldrig haft eller ens känt en sån bra vän som Lowa. Sådana regler borde inte finnas. Man borde få bestämma själv vem man har som är fiende och vem som är en vän. Därför brukar det bli så att Lowa och jag får smyga ut för att kunna träffas.

Jag ställer mig upp och lägger min bleka hand på Lowas mjuka päls. Medan vi går så känner jag plötsligt en mjuk knuff i midjan. Jag knuffar tillbaka hårdare, och Lowa tittar lite låtsas surt på mig. Hon knuffar till mig ännu hårdare än innan och till slut så står vi båda och försöker att putta ner den andra på marken. Det fungerar inte så bra eftersom att vi båda är ungefär lika starka, ingen av oss rör sig en millimeter.

- Okej, det blir oavgjort skrattar jag. Det ser ut som om Lowa drar på munnen till ett stort, brett kattflin så att jag ser alla hennes vassa tänder.

- Vi går hem nu, fortsätter jag skrattande och med ett minst lika brett flin på läpparna.

Efter att vi gått några minuter genom den stora tallskogen så kommer vi äntligen fram till mitt stora, vita hus.

* * *

Jag tar första steget upp på trappan till verandan när Lowa plötsligt stelnar till. Hon står blixstill med vidgade näsborrar och ser ut att lyssna efter något.

Hon lyfter sin nos högt upp och vädrar lite i luften.

- Vad är det Lowa? frågar jag spänt och glider ner från trappan, fram till Lowa.

- Är något fel? fortsätter jag med lugnare röst den här gången.

Lowa gör ingen antydning till att hon vill berätta något för mig, utan morrar bara dovt.

Efter en stunds väntan så skyndar Lowa sig nästan att anta mänsklig form.

- Skynda dig Nattia! nästan skriker hon, även om hon vet att jag mycket väl hör henne. Hon är uppjagad och har svårt att få kontroll över sin andning igen.

Istället för att säga något mer tar hon min iskalla hand i sin varma och börjar springa med mig i släptåg.

I början är det som om min hjärna har fryst. Jag förstår inte vad hon säger till mig. Men efter ett tag börjar jag springa på riktigt och drar ifrån Lowa som fortfarande är människa.

Men så fort jag tänkt tanken så kastar sig Lowa upp i luften och mitt i språnget går hon över i hon leopardform. Jag springer lite långsammare och låter henne komma ikapp mig.

Vi rusar in mot skogen på andra sidan huset och springer djupare och djupare in i den. Ingen av oss vågar ens titta sig om för att se om det är någon som följer efter.

Men efter en stund stannar vi, men inte för att hämta andan. Ingen av oss är ens lite ansträngd efter den långa språngmarschen.

Jag sticker upp näsan i luften och vädrar lite. Jag säger sedan mellan sammanbitna tänder,

- Det är fyra stycken...

- Vampyrer, morrar Lowa som antagit sin människoform ingen och står och trycker mot min rygg.

* * *

Både jag och Lowa morrar högt när fyra stycken bleka siluetter börjar bli synliga.

På bara någon sekund så står de så nära mig och Lowa att vi bara skulle behöva sträcka ut en hand för att röra vi dem.

Jag granskar de fyra vampyrerna från topp till tå och ser att det är två kvinnor. En av dom har svart, stripigt hår som hänger ner över hennes rygg. Hon har ett blekt, ganska brett ansikte med alldeles blodröda ögon. Den andra kvinnan ser ut att vara mycket äldre och har ljust hår, nästan vitt. Mina ögon dras till den blonda kvinnas handleder, dom är täckta med massa, små och stora, ärr. Hennes ögon är likadana, klart röda. Det står två män bakom kvinnorna som nästan ser identiska ut. De har båda samma chokladbruna hår, nästan som mitt eget, och samma smala, bleka ansikte med röda ögon. Den enda skillnaden är ett smalt ärr som löper nedför den enas kind. De är antagligen tvillingar, tänker jag.

Den blonda vampyren med ärr tar ett litet steg närmre mig och Lowa.

Min hjärna har fryst igen, jag vet inte vad jag ska göra eller tänka.

Efter en lång tystnad som känns som en evighet så drar jag efter andan och väser fram mellan hårt

sammanpressade läppar,

- Ni är på vår mark, vad gör ni här?

- Vi vill inte störa, säger den blonda kvinnan lent. Hon verkar vara deras ledare.

- Vi vill att ni försvinner, morrar jag.

- Nej, svarar den svarthåriga kvinnan argsint. Den blonda höjer en hand för att tysta henne och säger själv,

- Vi är bara på genomresa och ska snart ge oss av, ni behöver inte oroa er. Vi ska bara stanna och samla krafter här. Detta stället verkar passa bra för det.

- Okej, väser jag. Jag har ingen lust att bråka och dessa vampyrer verkar inte göra någon större skada. Några dagar går väl bra tänker jag surt för sig själv.

Men den idén verkar inte Lowa gilla särskilt mycket.

Lowa har inga problem med mig och min familj, men andra vampyrer är hon mer skeptisk mot. Lowa har blivit leopard än en gång och står nu framför de andra vampyrerna och morrar.

Högre och starkare än innan. Jag förstår plötsligt att hon är beredd att gå till attack. Jag mumlar lågt till henne att sluta och hon verkar lugna sig lite. Jag vänder mig sakta om för att gå därifrån. Men plötsligt hör jag hur någon, antagligen en av vampyrerna tar några snabba steg framåt. Jag hör hur någon kastar sig upp i luften, på väg till attack.

* * *

Lowa hinner inte gå till attack men det gör däremot den svarthåriga vampyren. Jag hör ett hotfullt morrande men jag vet att jag är mycket snabbare än alla de andra vampyrerna och har redan vänt mig om när jag ser den svarthåriga vampyren mitt i ett språng.

Jag ser att hon sträcker ut händerna efter mig men jag undviker snabbt och hoppar upp i ett av de närmsta träden.

En av vampyrerna, jag hinner inte se vem det är men jag tror att det är en av Tvillingarna, har tagit tag i ett av mina ben och försöker dra ner mig från trädet.

Jag lyckas slita till, ta mig loss från vampyrens hårda grepp och få till en fullträff mot hans bröstborg.

Den mörkhåriga vampyren flyger flera meter bakåt och slår huvudet i en trädstammarna. Men han reser sig nästan genast och verkar helt oberörd. Men han är arg, väldigt arg. Hela hans ansikte är förvridet i en hemsk grimas som inte visar någon annan känsla än hat.

Jag tar sats och hoppar till nästa träd, på vägen kastar sig den svarthåriga kvinnan med ett vilt ansiktsuttryck efter mig. Men jag får genast en idé, istället för att försöka komma undan tar jag tag i kvinnan och drar med mig henne in i trädet. Den svarthåriga kvinnan är oförberedd och åker rakt in i trädet med huvudet före och ramlar ner på marken i en liten hög. Smidig som jag är klänger jag kvar i en av trädets många grenar. Lowa har hjälpt till under tiden som jag har tagit emot den svarthåriga kvinnan och en av tvillingarna.

Hon tog den andre tvillingen som nu ligger ungefär femtio meter bort. Lowa måste ha kastat iväg honom med munnen eftersom att hon nu står på marken och tittar upp på mig i sin leopard-form.

Ingen av oss vill ta denna strid nu.

Jag hoppar ner från det nästan trettio meter höga trädet som om det vore en väldigt låg trampolin och landar mjukt på marken. Jag går snabbt fram till Lowa som står en bit bort och tar ett fast tag i hennes päls, vi går sakta mot den blonda, ärrade kvinnan som inte rört sig en millimeter sedan de pratade.

När vi nästan kommit så nära varandra att vi står på samma plats så börjar den blonda att backa. Hon ser inte rädd ut, bara chockad. De tre andra vampyrerna står redan samlade ungefär trettio meter bort och den blonda vampyren fortsätter bara att backa ända tills hon är framme vid de andra.

Lowa och jag har stannat på samma plats som innan men vi kan fortfarande prata med de andra vampyrerna.

- Då har vi klarat upp det, säger den blonda vampyrer och ler. Hon verkar ha fått tillbaka sitt självförtroende.
- Ja det har vi, svarar jag lite svävande och undrar om det är något mer de vill.
- Lycka till nästa gång vi ses då, fortsätter den blonda lent.
- Vi klarar oss, svarar jag bestämt och blänger lite på dem.
- Vilken tur då, säger den blonda vampyren och vänder sig om.

Den blonda, ärrade vampyren fortsätter att gå genom skogen och de tre andra sluter lydigt upp bakom henne.

- Hopps vi ses snart, viskar den blonda mjukt över axeln och de försvinner bakom några träd ett fåtal meter längre bort.
- Haha, hoppas inte det skrattar Lowa som blivit människa igen.
- Hoppas verkligen inte att de kommer tillbaka, instämmer jag glatt.
- Kom nu så går vi hem, på riktigt. Jag är vrålhungrig! stönar Lowa.

- Haha, okej visst, du får ta något att äta. Om du inte vill jaga förstås?

Jag vet mycket väl att Lowa är väldigt kräsen när det gäller att äta i leopardform, så därför retar jag henne lite extra, tänker jag.

- Ja visst, säger Lowa med överdriven sarkasm.
- Nej då, om du inte vill äta här så får du väl gå hem till mig. Bara det att jag har nyckeln säger jag retsamt och viftar lekfullt med en nyckelknippa. Lowa blir till leopardform.

Hon morrar lite låtsas argt och kastar sig fram mot mig där nycklarna hänger och dinglar. Jag är snabbare och kastar mig upp i luften med ett jättehopp. Jag landar smidigt på Lowas rygg och hon börjar springa. Jag blir avkastad många gånger och Lowa blir nerbrottad många gånger av mig.

Till slut kommer vi fram till huset och vår vilda lek avtar.

Lowa blir människa igen och lyckas rycka åt sig nyckelknippan.

Den här gången låter jag faktiskt henne ta dom, utan motstånd.

Lowa trycker nyckeln i låset, rycker upp dörren och kastar sig in med full fart genom dörren. På väg mot hennes efterlängtrade mat.

Nästa gång tar vi dom, ropar hon över axeln.
Jag skrattar lågt och springer efter Lowa ut i köket.
Såklart vi gör! svarar jag glatt.